

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, č. j. CPR-37059-4/ČJ-2023-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, č. j. CPR-37059-4/ČJ-2023-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu v délce dvou let, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že se žalovaný dopustil zcela totožných pochybení, jako správní orgán I. stupně. Žalobce v podaném odvolání mimo jiné namítal, že správní orgán rozhodnutí náležitě neindividualizoval, je formalistické a strukturované tak, že v podstatě představuje souhrn pravidelně používaných frází, bez bližšího vztahu k případu účastníka řízení, navíc velkou většinu rozhodnutí představuje přepis vyjádření žalobce a minimum je tvorba správního orgánu samého. Stejných pochybení se dopustil žalovaný jako správní orgán odvolací, když přepisuje odvolání žalobce, přičemž jeho vypořádání jednotlivých žalobních bodů je opět prosté tlučení prázdné slámy, neboť zdůvodnění opět zcela postrádá znaky individualizace, přičemž se zdá, že správní orgán vůbec neřeší samotného žalobce. Ačkoliv samozřejmě nelze vytýkat přepis odvolacích důvodů, žalobce trvá na tom, že se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami nedostatečně.
4. Primární pochybení spatřuje žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch účastníka, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.
5. Žalobce má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie (dále jen „EU“) nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že ohrožují bezpečnost státu, závažným způsobem narušují veřejný pořádek nebo ohrožují veřejné zdraví. V souladu s ust. § 15a téhož zákona přitom platí, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana EU, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Účastník před správními orgány tvrdil, že má vztah, obdobný vztahu rodinnému s občanem EU (v podaném odvolání).
6. Prvostupňové rozhodnutí tedy nemělo být vůbec vydáno, neboť mělo být na žalobce nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU. Správní orgán odvolací měl alespoň

doplnit dokazování, aby žalobcem uváděné skutečnosti ověřil. Správní orgány nezkoumaly podmínky zákona vyžadované pro vyhoštění rodinného příslušníka občana EU.

7. Žalobce je dále přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazuje na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem, i s ohledem na délku pobytu účastníka na území České republiky (dále jen „ČR“) a jeho zázemí, které zde má vybudováno. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Žalobce má na území EU partnera, který je státním občanem Německa a ke kterému se chce vrátit, což nebude možné, pokud mu bude uloženo správní vyhoštění. Správní orgán měl žalobci umožnit dobrovolné opuštění území ČR. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postižené správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí však zásah do soukromého a rodinného života nehodnotí prakticky vůbec. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí. Takový postup pak zároveň porušuje ustanovení správního řádu, kterými je správní orgán při své činnosti vázán. Především je pak nutno opětovně zdůraznit nedostatečné posouzení zásahu do rodinného života. Tento je spatřován v zásahu, do již výše uváděného soužití účastníka řízení s partnerem, občanem EU. Tato skutečnost však není v napadeném rozhodnutí nijak zohledněna. Správní orgán rovněž také v žádném ohledu nezohledňuje pobyt účastníka řízení na území ČR, nebo to, že účastník řízení se mimo nelegálního pobytu nedopustil ničeho nezákonného a vždy respektoval předpisy ČR.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a je zcela nepřiměřená okolnostem případu žalobce. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na vztah, který žalobce buduje se svým partnerem, kdy navíc správnímu orgánu je velice dobře známo, že žalobce plánuje se svým partnerem společnou budoucnost, kterou správní orgán svým rozhodnutím překazí.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.
10. Jde-li o posouzení otázky postavení žalobce coby rodinného příslušníka občana EU žalovaný odkázal na výpověď žalobce, který se vyjádřil vtom smyslu, že poslední dva týdny pobývá u kamaráda, žádná osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo z

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, na území ČR nepobývá. Naopak žalobce uvedl, že jeho vycestování je možné. I v případě, že by žalobce navázal vztah s občanem ČR je nutno připomenout ustanovení § 118 zákona o pobytu cizinců a skutečnost, že počal navazovat vztah s občanem ČR v době svého neoprávněného pobytu, tudíž si musel být vědom skutečnosti, že takový vztah bude od počátku nejistý.

11. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

12. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že účastník řízení pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu ode dne 1. 12. 2021 do dne 18. 1. 2022. Zároveň pobýval na území ČR v době od 1. 6. 2021 do 18. 1. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, protiprávním jednáním účastník řízení porušil povinnost dle § 103 písm. n) téhož zákona.
13. V odvolání účastník uvedl, že správní orgán I. stupně nevyvinul žádnou vlastní aktivitu ke zjištění skutečného stavu věci, zejména, zda je opatření přiměřeným ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka a jeho blízkých. Účastník má na území partnerku, paní Nadiu N., kdy tato skutečnost sice nebyla uvedena v rámci protokolu o výsledku, nicméně byla uvedena v dřívějším odvolání. Bylo na místě provést výslech jmenované, příp. jiným způsobem zjistit podstatné okolnosti. Účastník je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Správní orgán se nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho život a život jeho sestry. Přiměřenost není možné stavět na tom, že na území domovského státu žije rodina účastníka, tudíž se má kam vrátit. S ohledem na přítomnost partnerky (občanky ČR) bylo nutné zkoumat, zda účastník svým jednáním neohrožuje veřejný pořádek. Dále namítal nedostatečné posouzení možnosti vycestování, neboť posouzení této otázky je provedeno způsobem, který nedává účastníku žádnou možnost reagovat na důvody bezpečného návratu do země původu. Účastník namítal, že uložené opatření v délce dvou let je nepřiměřené, samotná délka není přezkoumatelně zdůvodněna. V případě účastníka se jedná o první porušení právních norem, navíc v době po skončení nouzového stavu za nejasné celospolečenské situace. Délka opatření vybočuje z praxe správního orgánu uplatňovaného v obdobných případech. Účastník nechápe, nakolik je jeden měsíc bez víza horší než výkon nelegální práce. Dle názoru účastníka řízení nelze odkazovat na to, že účastník řízení vykonával nelegální práci, když pro tuto skutkovou podstatu není řízení vedeno. Účastník řízení namítal porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán si neopatřil žádné podklady rozhodnutí, jeho závěry jsou nepodložené a rozhodnutí tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Účastník namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani se k nim vyjádřit, tudíž došlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Účastník byl obecně poučen o tom, že může navrhopvat důkazy na podporu svých tvrzení a vyjádřit se k podkladům, ale materiálně neměl vůbec možnost tohoto práva reálně využít. S ohledem na složitost věci nebylo možné předpokládat, že rozhodnutí bude vydáno krátce po zahájení řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

14. Žalovaný jako odvolací orgán dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že skutečnost, že se účastník dopustil protiprávního jednání spočívajícího v pobytu bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, vyplývá nejenom z vyjádření samotného účastníka, ale i z dalších podkladů, které jsou součástí shromážděného spisového materiálu (např. z informačních policejních systémů, sdělení Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, oddělení zahraničních vztahů Mikulov-Drasenhofen). Účastníku byla dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
15. Žalovaný neshledal porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, ani účastníkem zmiňované judikatury. Správním orgánem I. stupně byly opatřeny dostatečné podklady vedoucí k přijetí tohoto opatření, tudíž rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. V napadeném rozhodnutí nechyběly skutkové a právní úvahy, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí a jsou ze shromážděného spisového materiálu v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné.
16. Namítal-li účastník, že napadené rozhodnutí bylo vydáno následující den po zahájení řízení, lze této námitce přisvědčit v tom směru, že řízení bylo zahájeno dne 18. 1. 2022, rozhodnutí o správním bylo vydáno dne 19. 1. 2022. Toto rozhodnutí však bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena k novému projednání, kdy bylo rozhodnuto dne 14. 8. 2023. Obecně nelze shledat vadu řízení v případě, že je prvostupňové rozhodnutí vydáno již v den zahájení správního řízení, neboť podstatným je postup v souladu s právními normami. Samotná délka správního řízení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, což je ostatně v souladu i s judikaturou.
17. Ani skutečnost, že klíčovým podkladem pro rozhodnutí byl protokol o výsledku účastníka, který byl sepsán po několikahodinovém pobytu na policejní stanici, nečiní skutková zjištění irrelevantními. V daném případě není namístě, aby správní orgán zpochybnil samotnou výpověď cizince, navíc za situace, kdy v průběhu dalšího řízení nebyly zjištěny okolnosti, které by zpochybňovaly jeho výpověď. Odvolací orgán si je vědom i skutečnosti, že cizinec se ocitá v nekomfortní situaci, často ve stresu, přesto v předmětném řízení neshledal zjištěné skutečnosti a přijatý závěr nezákonným. Účastník se do protokolu o výsledku dne 18. 1. 2022 zcela jasně a srozumitelně k celkové pobytové historii (i dalším okolnostem) vyjádřil, přičemž jeho výpověď nezavdává jakýkoliv důvod pro její zpochybnění. I z obsahu samotného protokolu o výsledku je zřejmé, že účastník řízení se k pokládaným otázkám vyjadřuje zcela logicky, jeho vyjádření jsou srozumitelná. Je-li zpochybňováno tlumočení, tlumočník byl ustanoven usnesením, s nímž byl účastník seznámen dne 18. 1. 2022, rovněž řádně poučen o možnosti podání odvolání. Účastník nemůže účinně zpochybnit kvalitu tlumočení v jazyce, se kterým souhlasil, navíc uvedl, že tlumočníci rozumí velmi dobře, což svým podpisem potvrdil. I v závěru samotného protokolu o výsledku účastník nic nenamítal, nežádal doplnění a jako správný a úplný jej vlastnoručně podepsal. Účastník ani neuvádí konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně.
18. Žalovaný nesouhlasil s názorem, že správní orgán I. stupně nečinil žádná další zjištění, vyjma porizení protokolu o výsledku. Správní orgán se cestou mezinárodní spolupráce dotazoval na případné pobytové oprávnění. Je tedy evidentní, že správní orgán I. stupně se nespokojil pouze se zjištěními vyplývajícími z vyjádření účastníka řízení, ale sám činil aktivní kroky k prokázání relevantních skutečností.

19. Pokud účastník uvedl, že má na území partnerku, paní N. N., pak ze znění ustanovení § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se pro účely této hlavy za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v ustanovení § 15a odst. 3 tohoto zákona (cizinec mající trvalý partnerský vztah), která pobývá na území přechodně. Za přechodný pobyt na území se dle ustanovení § 118 odst. 5 téhož zákona mj. považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území ČR. Pokud správní orgán I. stupně neprovedl výsledek, nedošlo k pochybení. V řízení byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nepadají pochybnosti. Ani účastník řízení nenamítá, že by pobýval na území ČR oprávněně. Odvolací orgán hodnotí provedení výsledku deklarované přítelkyně nadbytečným. Účastník nesplňuje požadavky ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy není rodinným příslušníkem občana EU. Je evidentní, že účastník nemá s občanem EU nebo se státním občanem ČR přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah. Účastník se v rámci řízení vyjádřil v tom smyslu, že v ČR pobývá zhruba 8 měsíců, poslední 2 týdny pobývá u kamaráda, přesnou adresu nezná. Zároveň uvedl, že na území ČR, ani Evropské unie, nepobývá žádná osoba, kvůli které by jeho vycestováním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný dodal, že i v případě, že by účastník řízení navázal vztah s občanem ČR, nepovažuje tuto skutečnost za natolik závažnou, aby mohla zásadním způsobem zasáhnout do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Správní orgán I. stupně sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí také konstatoval, že účastník řízení neuvedl žádné vybudované vazby na území ČR, když účastník v odvolání zmínil svou přítelkyni, nicméně žalovaný neshledal tuto okolnost způsobitou zatížit řízení nezákonností a tuto vadu napravil.
20. K namítanému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka žalovaný zdůraznil povinnost zjistit stav věci, o kterém nepadají pochybnosti, to však neznamená, že správní orgány jsou povinny samy, bez toho, aby dotčený cizinec uvedl konkrétní informace o svém soukromém a rodinném životě, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách cizincova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně vycházel jak ze samotné výpovědi účastníka řízení, tak i prověřoval v dostupných informačních systémech veškeré skutečnosti, které jsou v těchto systémech uvedeny, a to včetně udaných rodinných vazeb, kdy však v tomto ohledu nebyly relevantní informace zjištěny. Účastník v rámci svého vyjádření do protokolu o výsledku dne 18. 1. 2022 žádné vazby k ČR či k Evropské unii neuvedl. V rámci nového projednání správní orgán I. stupně si byl vědom udávané vazby k občance ČR, paní N., kdy uvedl, že po jistou dobu zasáhne přijaté opatření do osobních vazeb účastníka řízení, nicméně tento zásah nebude trvalého charakteru, rovněž je jeho míra zákonem předpokládána. V případě účastníka nebyly dále zjištěny žádné vazby vybudované na území ČR, a to jak společenské, ekonomické, sociální, soukromé či rodinné. Účastník nemá sjednáno zdravotní pojištění, nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek. V domovském státě naproti tomu žije jeho sestra a matka, se kterou sdílel domácnost před vycestováním do Rumunska. Účastník počal navazovat vztah s občankou ČR v době, kdy žádným oprávněním k pobytu nedisponoval, tudíž si musel být vědom skutečnosti, že takový vztah bude od počátku nejistý. Uváděl-li účastník, že před jeho vycestováním do Evropy v domovském státě žil se svou matkou v jejím rodinném domě, navíc uvedl, že dobrovolně vycestuje, nelze dojít k jinému názoru, než že jeho zpětná integrace v domovském státě je možná. Účastník je dospělou, zdravou a soběstačnou osobou. Byl-li schopen se postarat o sebe v době svého pobytu jak v

Rumunsku, tak i v ČR, lze více než očekávat, že tomu bude i v domovském státě, navíc za možné podpory jeho nejbližších. Rovněž se nevyjádřil, že by jeho vycestování do domovského státu mělo být nemožným, naopak uvedl, že dobrovolně vycestuje, neboť před vycestováním z domovského státu žil se svou matkou v jejím rodinném domě, sám je svobodný a bezdětný.

21. V případě účastníka nebylo možné rozhodnout mírněji než formou uložení správního vyhoštění. Pokud protiprávní jednání naplňuje některou ze skutkových podstat zařazených v ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, nelze rozhodnout mírněji, než o správním vyhoštění, není-li zjištěn důvod ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona. Veřejný zájem na vyhoštění neoprávněně pobývajícího účastníka řízení zde převážil nad deklarovanou ochranou soukromého a rodinného života účastníka řízení.
22. K námitce nemožnosti vycestování žalovaný zdůraznil, že účastník uvedl, že vycestovat do domovského státu může a vycestuje dobrovolně. Účastník navíc své zcela obecně formulované odvolací námitky ničím nepodložil, neuváděl žádné určité okolnosti, pro které by bylo jeho vycestování do domovského státu nemožné.
23. Účastník měl uložené opatření v délce zákazu pobytu dvou let za nepřiměřené a přezkoumatelně nezdůvodněné. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že účastník se správním orgánem spolupracoval, zároveň si však svého protiprávního jednání byl vědom. Odvolací orgán připomněl průběh pobytové kontroly, kdy se účastník v době kontroly nacházel v jednom z uzavřených prodejních kontejnerů, navíc si byl zcela vědom svého protiprávního jednání. Lze se tedy domnívat, že pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, protiprávní jednání účastníka by zřejmě pokračovalo. Žalovaný neměl za to, že délka opatření vybočuje z praxe správního orgánu uplatňovaného v obdobných případech. Účastník namítal, že např. v případech nelegální práce je běžně ukládáno vyhoštění na 6 měsíců, jeho provinění není závažnější. Žalovaný hodnotil dobu zákazu pobytu jako zcela adekvátní a zohledňující všechny okolnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo. Jedná se o opatření s uložením doby zákazu pobytu v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání bylo poukázáno např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24.09.2021, č. j. 10 Azs 265/2021-23, v němž byla akceptována doba správního vyhoštění v délce trvání 2 let za neoprávněný pobyt trvající přibližně 6 měsíců, nebo například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022-16, v němž byla akceptována doba správního vyhoštění v délce trvání 2 let za neoprávněný pobyt trvající pouhé dva měsíce. Účastník nejen pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu v době od 1. 6. 2021 do 18. 1. 2022, ale i bez platného cestovního dokladu (v době od 1. 12. 2021 do 18. 1. 2022), tedy v řádu měsíců. Svého protiprávního jednání si byl vědom. V této souvislosti odvolací orgán neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, správní orgán I. stupně z mezí správního uvážení nevybočil.
24. Účastník rovněž namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani se k nim vyjádřit. K tomu žalovaný uvedl, že dne 21. 5. 2023 byl účastník prostřednictvím právního zástupce vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, jakož i možností nahlédnutí do spisového materiálu, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta v délce 7 dnů. Výzva byla doručena dnem 22. 5. 2023, účastník tohoto práva nevyužil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

25. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené době nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
27. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
28. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalobce podal odvolání, žalovaný všechny odvolací námitky podrobně vypořádal. Žalobce nevypořádání odvolacích námitek označil za klíčovou žalobní námitku, přesto neuvedl žádný argument, který podle jeho názoru zůstal nevypořádán. K samotné kvalitě žaloby soud podotýká, že je formulována velmi obecně, je souhrnem mnoha obecných typizovaných námitek, avšak bez přidaného věcného naplnění, není zřejmé, jak jednotlivé námitky souvisejí se situací žalobce, co je konkrétně správním orgánům vytýkáno, jaké konkrétní okolnosti opomněly zjistit, či jaké skutečnosti nesprávně hodnotily. Proto též vypořádání žalobních bodů může být také převážně jen v obecné rovině.
30. Námitka, že napadené rozhodnutí je neindividualizované, formalistické, frázovité, bez bližšího vztahu k případu žalobce, nevychází z náležitě zjištěného skutečného stavu, bez zjištění okolností ve prospěch účastníka, neodpovídá okolnostem řešeného případu, nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, je natolik obecná, že ji není možné vypořádat

vůbec. Žalovaný se situací žalobce podrobně zabýval na 12 stranách, soudu není zřejmé, jaké konkrétní vady v rámci těchto námitek žalobce namítá.

31. Z žaloby je zřejmé, že žalobce má za to, že mělo být aplikováno ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je rodinný příslušník občana EU, mělo se tedy zkoumat naplnění podmínek tohoto ustanovení (ohrožení bezpečnosti státu, závažné narušení veřejného pořádku, ohrožení veřejného zdraví).
32. Pokud žalobce poukazoval, že je v souladu s ust. § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana EU, neboť hodnověrným způsobem doložil, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, soud konstatuje, že tato definice byla účinná pouze do 31. 12. 2010, a to v ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobce v žalobě namítal, že před správními orgány tvrdil, že má vztah, obdobný vztahu rodinnému, s občanem EU. Soud konstatuje, že jde zřejmě o vztah s občankou ČR, paní N. (ač to v žalobě výslovně uvedeno není). Zároveň však žalobce v žalobě tvrdí, že má na území EU partnera, který je státním občanem Německa a ke kterému se chce vrátit. Žaloba je v tomto směru nesrozumitelná, soudu není zřejmé přezkumu jaké skutkové verze se žalobce domáhá, není zřejmé, podle jakého ustanovení by měl být jeho vztah (a který) hodnocen. Soud konstatuje, že zřejmě podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého rodinným příslušníkem občana EU se dále rozumí cizince, který má s občanem EU nebo s státním občanem ČR přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený partnerský vztah. Pro účely hlavy X upravující správní vyhoštění se však za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně (§ 118 odst. 7 téhož zákona).
34. Lze tedy shrnout, že správní orgány zcela správně uzavřely, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, ani občana ČR, skutečnosti tomu nasvědčující nebyly zjištěny v průběhu správního řízení, závěry správních orgánů pak rozhodně nemohou zpochybnit zcela neurčitá a vzájemně rozporná žalobní tvrzení.
35. Žalobce namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
36. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
37. Soud konstatuje, že i v tomto ohledu je žalobní bod formulován poměrně obecně (nepřiměřenost, neadekvátnost okolnostem, rozpor se zásadou proporcionality a právní jistoty, neuvážený okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do situace dostal, žalobce zde má zázemí, je nutno vážit následky rozhodnutí a zohlednit stigma do budoucího

života...), konkrétně žalobce poukazuje toliko na spolupráci se správním orgánem, pravdivost svého vyjádření a délku svého pobytu.

38. Žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
39. Správní orgán I. stupně vycházel při posuzování přiměřenosti ze skutečnosti, že žalobce nemá na území ČR nikoho z rodiny, cizinec při výslechu uvedl, že na území ČR a v EU není osoba, vůči které by ukončení pobytu cizince na území bylo nepřiměřené, ve vlasti má matku a sestru, bydlel u matky v rodinném domě. Na území ČR nemá žádný majetek, byly hodnoceny i ekonomické aspekty, když zde nemá oprávnění vykonávat pracovní činnost. Účastník nemá ani žádné zdravotní problémy.
40. Žalovaný doplnil, že v rámci nového projednání správní orgán I. stupně již měl informaci o vazbě k občance ČR, paní N., kdy uvedl, že po jistou dobu jistě zasáhne přijaté opatření do osobních vazeb účastníka, nicméně tento zásah nebude trvalého charakteru. Nebyly zjištěny žádné vazby vybudované na území ČR, a to jak společenské, ekonomické, sociální, soukromé či rodinné. Účastník nemá sjednáno zdravotní pojištění, nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek, je svobodný a bezdětný. V domovském státě žije jeho sestra a matka, se kterou sdílel domácnost před vycestováním. Účastník s občankou ČR navázal vztah v době, kdy žádným oprávněním k pobytu nedisponoval, tudíž si musel být vědom skutečnosti, že takový vztah bude od počátku nejistý. Zpětná integrace účastníka v domovském státě je možná, uvedl, že vycestuje dobrovolně. Účastník je dospělou, zdravou a soběstačnou osobou. Byl-li schopen se postarat o sebe v době svého pobytu jak v Rumunsku, tak i v ČR, lze očekávat, že tomu bude stejně i v domovském státě, navíc za možné podpory jeho nejbližších.
41. Soud k tomuto hodnocení nemá výhrad. Pokud žalobce poukazoval na nepřiměřenost rozhodnutí z důvodu, že se správním orgánem spolupracoval, tuto argumentaci je nutno odmítnout. Soudu není zřejmé, v čem měla spolupráce spočívat, když se žalobce na policii k řešení svého pobytu nedostavil, odcizení či ztrátu pasu nenahlásil, následně se při pobytové kontrole ukrýval v kontejneru, aby nebyl nalezen. Také skutečnosti uvedené při výpovědi následně částečně v odvolání popřel (např. při své výpovědi žádné vazby k ČR neuvedl, aby následně v odvolání uváděl, že má vztah s občankou ČR, na který při výslechu nepoukázal, neboť chtěl jít brzy domů). Dle názoru soudu je pak běžné předpokládat, že účastníci mluví při výslechu pravdu, není to okolnost, ze které by bylo možno dovodit nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života.
42. Pokud bylo v souvislosti se zásahem do soukromého a rodinného života namítáno, že žalobce má na území partnerku, občanku ČR, soud konstatuje, že žalobce tuto skutečnost nezmínil při svém výslechu, když byl podrobně ke svému soukromému

životu dotazován, uvedl toliko, že poslední dva týdny bydlí u kamaráda, jehož jméno nezná. Pokud následně v odvolání poukazoval na tento vztah, bylo jeho povinností popsat relevantní okolnosti ohledně délky trvání vztahu a jeho kvality, uvést, k jakému konkrétnímu zásahu do života žalobce by rozhodnutím došlo, aby správní orgány mohly posoudit, zda tyto skutečnosti mohly být takové povahy, aby bylo na místě doplnit dokazování. Zcela obecné tvrzení, že žalobce má na území ČR vztah s občankou ČR, nepřiměřenosti zásahu nenasvědčuje, zvláště za situace, kdy v žalobě není jméno české partnerky ani zmíněno, zároveň žalobce poukazuje na vytvoření zjevně jiného vztahu, a to s občanem Německa, u kterého uvádí, že se k němu nebude moci vrátit. Ani k tomuto vztahu nejsou tvrzeny naprosto žádné podrobnosti. Ohledně vztahů žalobce tedy nic nenasvědčuje nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, tato tvrzení žalobce vyznívají zcela účelově.

43. Pokud bylo poukazováno na délku pobytu na území ČR, z výsledku je zřejmé, že žalobce přicestoval v průběhu roku 2021, nejde tedy o nijak dlouhý pobyt, žádné významné vazby vytvořené na území ČR nebyly popsány ani zjištěny.
44. Pokud se žalobce v žalobě domáhal zohlednění své dosavadní bezúhonnosti, zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje opakované porušení zákona, ze správních rozhodnutí je zároveň zřejmé, že jiná porušení zákona správní orgány při zvažování přiměřenosti ani délky zákazu pobytu v potaz k tíži žalobce nebraly. Naplnění dvou skutkových podstat nelze bagatelizovat jako ojedinělý exces.
45. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené a obecné úvahy o stigmatizaci.
46. Soud tedy považuje odůvodnění správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti zásahu za přesvědčivé a odpovídající obsahu spisu. Konkrétní pochybení při posouzení otázky přiměřenosti soud nedovodil ani z žalobcem citované judikatury.
47. Žalobce zpochybňoval i délku zákazu pobytu, nebyla dle jeho názoru řádně odůvodněna, žalovaný měl zohlednit, že žalobce plánuje se svým partnerem budoucnost.
48. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při

rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

49. Při uložení zákazu pobytu v délce dvou let vycházel správní orgán I. stupně ze závažnosti protiprávního jednání a jeho délky (pobyt bez cestovního dokladu ode dne 1. 12. 2021 do dne 18. 1. 2022, pobyt bez oprávnění k pobytu ode dne 1. 6. 2022 do dne 18. 1. 2022). Bylo přihlédnuto i ke skutečnosti, že si žalobce byl svého neoprávněného jednání plně vědom, zároveň však bylo přihlédnuto i k jeho spolupráci se správním orgánem.
50. Žalovaný doplnil, že dne 18. 1. 2022 proběhla pobytová kontrola, u které byl kontrolován i účastník, který se v době kontroly nacházel v jednom z uzavřených prodejních kontejnerů, byl si zcela vědom svého protiprávního jednání. Lze se domnívat, že pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, jeho protiprávní jednání by zřejmě pokračovalo. Žalovaný doplnil, že délka opatření nevybočuje z praxe správního orgánu uplatňované v obdobných případech. Žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů. Účastník nejenže pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ale i bez platného cestovního dokladu, jde o doby v řádu měsíců.
51. Soud toto odůvodnění považuje za přezkoumatelné a přesvědčivé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost. Správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce byla zohledněna i jeho spolupráce se správním orgánem. Pokud se žalobce domáhal zohlednění skutečnosti, že se svým partnerem plánuje budoucnost, jde o zcela neurčité tvrzení, žádné takové skutečnosti ze správního spisu nevyplývají.
52. Soud zde doplňuje, že není možné srovnávat uložení správního vyhoštění a délky zákazu pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť zákonodárce stanovil různé sazby zákazu pobytu, přičemž nelegální pobyt či pobyt bez platného cestovního dokladu považoval za typově závažnější (s horní hranicí pět let), než zaměstnání bez povolení (s horní hranicí tři roky). Žalobce též přehlíží, že mu přitěžuje, že naplnil dvě skutkové podstaty, nikoli pouze jednu.
53. Soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož o možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo vyhodnoceno jako nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. V nyní posuzované věci se však oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců.
54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.